

Николай Лилиев

Като утеха сетна
проблясват небесата...

КАТО утеха сетна проблясват небесата
сред бледната позлата на нашия дълъг ден.
Духът напусто дири и спира изумен
пред тъмните завеси в света на чудесата.
Назад е светлината, назад е младостта,
отминала безследно сред безответно време,
назад е светлий празник и светлите подеми
по волний друм на волни мечти към вечността.
Сърцата ни изгарят в неверните обятия
на чемерна несрета, отпуснала крила,
и тъмни сенки падат по нашите чела,
какво ще кажем ние на своите родни братя?

Какво ще кажем ние на младите сърца?
Ний тръгнахме безшумно, с надежда окрилени,
и ето ни безродни, и ето ни сразени,
пронизани от знойни тропически слънца.
Ръцете ни са празни и в нашите съдини
не трепва живий пламък на живата вода,
пред морните ни стъпки залязва навсегда
звездата на живота. И нашия дух ще мине
като изгубен друмник по своя скръбен път.
На запад подранила Вечерница ще блесне
и плахите ни мисли, и плахите ни песни
сред вечната забрава без ек ще отзвънят.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7783>]